

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»
ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 7 (131) 2014

КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ ВІДЗНАЧИВ ДЕНЬ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ

Цього року Україна відзначає 1026 річницю Хрещення Київської Руси-України. Кульмінацією святкування стала багатотисячна Хресна хода центральними вулицями столиці – від Володимирського собору до пам'ятника Хрестителю Руси святому Володимирі Великому, де було звершено молебень.

Богослужіння з нагоди подвійного свята – престольного свята кафедрального патріаршого Володимирського собору і

1026-ліття Хрещення Київської Русі – 27-28 липня 2014 року очолив Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет у співслужінні єпископату та представників духовенства з усіх епархій Київського Патріархату.

27 липня у Володимирському патріаршому кафедральному соборі столиці відбулося Всенічне бдіння.

Продовження на 9 стор.

ДЕНЬ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ
28 липня 2014 року
о 10:00 у Володимирському
Кафедральному Патріаршому соборі
(Київ, бульвар Шевченка, 20)
відбудеться Божественна Літургія.
По завершенні Літургії
від Володимирського собору розпочнеться
багатотисячний Хресний хід
до пам'ятника Князю Володимирі
на Володимирській гірці
де близько 13:00
відбудеться урочистий молебень
з нагоди свята.

ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ СВЯЩЕННОГО СИНОДУ УПЦ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

26 липня 2014 року у Синодальній залі Київської Патріархії відбулося засідання Священного Синоду Української Православної Церкви Київського Патріархату під головуванням Святейшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета. У роботі Синоду взяли участь: митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній, митрополит Львівський і Сокальський Димитрій, митрополит Білгородський і Обоянський Іоасаф, митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан, архієпископ Донецький і Маріупольський Сергій, архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон, архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій, митрополит Чернівецький і Буковинський Данило, єпископ Вінницький і Брацлавський Михайл, та єпископ Дніпропетровський і Криворізький Симеон.

Члени синоду заслухали повідомлення преосвященного Епіфанія, митрополита Переяслав-Хмельницького і Білоцерківського, ректора Київської православної богословської академії, про необхідність викладення у новій редакції Статуту Київської православної богословської академії.

Рішенням Синоду було утворено синодальне Управління з питань благодійницької діяльності і гуманітарної допомоги, яке очолить преосвящений Сергій, архієпископ Донецький і Маріупольський. У зв'язку з цим Священний Синод закликав всеукраїнську паству продовжити збір та надання допомоги військовослужбовцям, біженцям та постраждалим мешканцям Донбасу, адже це є виконання заповіді Божої про любов до ближнього та патріотичний громадянський обов'язок.

На прохання преосвященного Михайла, митрополита Луцького і Волинського, Синод благословив відкриття Свято-Покровського жіночого монастиря у с. Жидичин Ківерцівського району Волинської області.

На прохання преосвященного Євстратія, архієпископа Чернігівського і Ніжинського, Синод благословив місце шанування у Чернігівській єпархії святителя Георгія (Кониського), архієпископа Могилівського і Білоруського.

Члени Синоду заслухали повідомлення Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета про події в Українській Православній Церкві (Московського Патріархату) у зв'язку з упокоєнням Предстоятеля цієї Церкви митрополита Володимира (Сабодана) та звернулися до архієреїв цієї Церкви із Зверненням.

ЗВЕРНЕННЯ СВЯЩЕННОГО СИНОДУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

ДО УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ АРХІПАСТИРІВ, ЯКІ ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІД ВЛАДОЮ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХА, ЩОДО КАНОНІЧНОГО СТАНОВИЩА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

Преосвященні владыки, улюблені у Христі співбраття!

Враховуючи проголошене і нами, і вами бажання відновити церковну єдність на канонічних основах; не маючи, через відсутність спільних засідань комісій з діалогу, можливості донести безпосередньо до вас нашу позицію в цій справі – напередодні проведення вами Собору вважаємо за необхідне відкрито звернутися до вас з цим Зверненням щодо нашого бачення канонічного становища Православної Церкви в Україні.

I. Ми виходимо з того очевидного, доведеного і неодноразового засвідченого факту, що Київська Митрополія Константинопольського Патріархату була у 1685-1686 роках незаконно і не за приписами канонічних правил взята під свою владу Московським Патріархом. Не маючи ніякого права ставити митрополита в чужій церковній області, Московський Патріарх у 1685 р. без відома і згоди Константинопольського Патріархату поставив на Київську кафедру Гедеона (Святополк-Четвертинського). Наступного року під тиском турецької влади, шляхом підкупу і шантажу посла з Москви добилися від Константинопольського Патріарха Діонісія видання грамоти, якою він передавав Московському Патріарху управління Київською Митрополією, – але не повну канонічну владу над нею. Умови, викладені в грамоті, Московським Патріархом не були виконані. Невдовзі і сам Патріарх Діонісій за підписання незаконної грамоти був Синодом Константинопольського Патріархату позбавлений Патріаршого престолу.

Наслідком неканонічного привласнення Московським Патріархом влади над Київською Митрополією стало грубе порушення всіх її прав, беззаконне скасування її автономії, низведення до статусу рядової єпархії Російської Церкви. Це, у свою чергу, привело до перетворення Православної Церкви в Україні на інструмент державної політики Російської імперії з русифікації та упокорення українського народу перед імперською владою, що значною мірою стало причиною поширення безбожництва серед народу, відступлення від православної віри та більшовицьких гонінь на Церкву.

Константинопольський Патріархат ніколи не визнавав законним і канонічно правильним акт анексії Московським Патріархом Київської Митрополії. Про невідповідність канонам анексії Київської Митрополії

свідчить і Томос Православної Автокефальної Церкви у Польщі (1924 р.). У листі Вселенського Патріарха Димитрія до Московського Патріарха Алексія II (1991 р.) вказано, що Константинопольський Патріархат визнає канонічні межі Московського Патріархату так, як вони були встановлені при наданні Московському митрополиту титулу Патріарха, тобто на 1589 р., без Київської Митрополії.

Маємо також зазначити, що Московські першоієрархи неканонічно привласнили собі не лише владу над Київською Митрополією, але й історичний титул Київських першосвятителів, які від часу Володимирівського Хрещення іменувалися «Київськими і всієї Руси». Московські першосвятителі іменувалися «всієї Росії» або Всеросійськими, що було закріплене рішенням Помісного Собору РПЦ 1917-1918 роках при відновленні патріаршества. Позбавлення Київського першоієрарха у 1685 р. титулу «всієї Руси» та привласнення Московським Патріархом собі цього титулу в 1943 р. є ще одним неканонічним діянням.

II. За умовами часу і не маючи можливості опиратися мирській владі, яка виступала на боці російської церковної влади, Київська Митрополія змушена була смиритися перед беззаконням.

Але коли Україна, як держава – спадкоємиця давньої княжої Руської держави, відновила у 1991 р. свою незалежність, виникли всі канонічні передумови для відкинення незаконної влади Москви над Київською Митрополією – Українською Православною Церквою.

Як ми вже неодноразово наголошували, канони вказують на тісний зв'язок між державним станом народу і статусом автокефалії його Церкви. Зокрема про це говорять 34 Апостольське правило: «Єпископам всякого народу належить знати першого серед них, і визнавати його, як главу, і нічого, що перевищує його владу, не творити без його розсуду...», 17 правило IV Вселенського Собору, 38 правило VI Вселенського

Собору, де вказано, що «устрій церковних справ повинен відповідати політичним і громадським формам», та численні історичні прецеденти проголошення автокефалії Помісних Церков у минулому.

Принцип «у незалежній державі – незалежна (автокефальна) Церква» – норма православної традиції, а не вигадка сучасних

політиків, як вас намагаються перекопати неправдомовці. Це підтверджується, окрім іншого, такими документами, як Томос Константинопольського Патріархату про визнання автокефалії Православної Церкви в Польщі, в якому цитується Апофегма патріарха Фотія: «Прийняти, що права, які торкаються церковних справ, а особливо справ парафій, повинні відповідати політичним і адміністративним переминам» (1924 р.) і виписка з визначення Священного Синоду при Святійшому Патріарху Московському і всієї Русі від 19 листопада 1943 року №12 (Журнал Московської Патріархії № 3 за 1944 р., с. 3) щодо визнання автокефалії Грузинської Церкви, де сказано: «за церковними правилами (Всел. IV, 17 та ін.), церковні кордони повинні слідувати за державними».

Саме виходячи з цих канонічних підстав Собор УПЦ 1-3 листопада 1991 р. ствердив: «Незалежна Церква у незалежній державі є канонічно виправданою та історично неминучою» (Визначення Собору УПЦ 1-3 листопада 1991 р. з питання повної самостійності УПЦ). Маємо зазначити, що під цим рішенням стоять підписи всіх тогочасних архієреїв УПЦ, в тому числі і нинішнього Місцєблюстителя престолу УПЦ (МП) митрополита Онуфрія.

III. На підставі вище зазначеного констатуємо: Митрополія Київська, Галицька і всієї Русі, спадкоємицею якої є Православна Церква в Україні, не має ніяких канонічних підстав підкорятися владі Всеросійських Патріархів; згідно історичної традиції, канонічних правил та на підставі рішення Собору УПЦ 1-3 листопада 1991 р. Православна Церква в Україні проголосила свою автокефалію; бажаючи зберігати братнє спілкування в любові й мирі з усіма Помісними Православними Церквами Українська Церква звернулася як до Константинопольської Матері-Церкви, так і до Московського Патріархату з проханням визнати УПЦ автокефальною.

Загальновідомим і беззаперечним є факт, що ні Константинопольська Матір-Церква, ні Московський Патріархат ніякої офіційної відмови у зазначеному проханні не надавали. Під час особистих зустрічей зі Вселенським Патріархом та ієрархами Константинопольського Патріархату ми неодноразово чули запевнення в тому, що Українська Церква має право на статус автокефальної і що визнання цього статусу відбудеться після об'єднання у єдину Помісну Церкву, а не об'єднання під владою Московського Патріарха. Саме до такого об'єднання – у автокефальній, Помісній УПЦ, яка буде визнана Константинопольським Патріархатом, ми вас наполегливо тривалий час закликаємо.

Московський Патріархат відклав розгляд прохання Собору УПЦ 1991 р. на свій Помісний Собор, але на Помісному Соборі 2009 р., всупереч власному рішенням і обіцянкам, це питання так і не розглянув – однак також офіційно не відмовив в ньому.

Історичні прецеденти ясно свідчать, що відсутність визнання автокефалії однієї Помісної Церкви іншими Помісними Церквами не зупиняє церковного життя. Так є і з нашою Церквою, яка в очікуванні визнання автокефалії зростає і зміцнюється, несучи своє духовне служіння серед українського народу.

IV. На підставі канонів маємо з гіркотою констатувати, що розділення Православної Церкви в Україні сталося у травні 1992 р. через недотримання архієреями УПЦ визначеного правилами послуху Предстоятелю, приписів Статуту про управління УПЦ і рішень Собору УПЦ 1-3 листопада 1991 р.

про автокефалію, власноручно ними підписаних. Під беззаконним і неканонічним тиском Російського Патріарха, а також мирських осіб з числа працівників спеціальних служб, архієреї зібралися у травні 1992 р. у Харкові без відома і згоди свого Предстоятеля, Митрополита Київського і всієї України, без дотримання судової процедури оголосили про його низложення та обрали собі іншого.

Цим було порушено низку канонічних правил. 16-е правило Антіохійського Собору говорить: «Довершений Собор є той, на якому присутній з іншими (єпископами) і митрополит» (пор. 8-е правило VI Вселенського Собору). Крім того 14-е правило Двукратного Собору наказує: «Якщо який єпископ, поставивши приводом провини свого митрополита, раніше соборного розгляду, відступить від спілкування з ним, і не буде возносити ім'я його, за звичаєм, у Божественному тайнодійстві: про такого Святий Собор визначив: нехай буде позбавлений влади, якщо тільки відкрито буде, що відступив від свого митрополита, і створив розкол. Бо кожен повинен відати свою міру і ні пресвітер не повинен зневажати свого єпископа, ні єпископ свого митрополита».

Тому ми не можемо визнати так званий Харківський собор законним і правильним, бо він був скликаний рядовим єпархіальним архієреєм без відома і згоди Предстоятеля УПЦ. Разом з тим ми не бажаємо, щоби це розділення тривало й далі. А тому, полишаючи на остаточний Суд Божий і суд всієї повноти Церкви діла, вчинені зібранням єпископів у Харкові в травні 1992 р. та всі трагічні наслідки порушення канонів, яке сталося там, ми зараз закликаємо вас, улюблені брати, до відновлення єдності.

Сподіваємося, що за волею Божою, а не за попущенням, ви оберете першим серед вас того, хто поведе вас, ваше духовенство і паству справді канонічним шляхом до відновлення церковної єдності, до звільнення від незаконної влади над вами Російських Патріархів та до утворення єдиної Помісної Української Православної Церкви.

Щиро зичимо вам у цьому благодатної допомоги Духа Святого і молитовного заступництва Всіх Святих землі Української.

З любов'ю у Христі –
ПАТІАРХ КИЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ ФІЛАРЕТ
МИТРОПОЛИТ ПЕРЯСЛАВ-ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ І
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ ЕПІФАНІЙ
МИТРОПОЛИТ ЛЬВІВСЬКИЙ І СОКАЛЬСЬКИЙ ДИМИТРІЙ
МИТРОПОЛИТ БІЛГОРОДСЬКИЙ І ОБОЯНСЬКИЙ ЮСАФ
МИТРОПОЛИТ ЧЕРКАСЬКИЙ І ЧИГИРИНСЬКИЙ ІОАН
АРХІЄПІСКОП ДОНЕЦЬКИЙ І МАРІУПОЛЬСЬКИЙ СЕРГІЙ
АРХІЄПІСКОП РІВНЕНСЬКИЙ І ОСТРОЗЬКИЙ ІЛАРІОН
АРХІЄПІСКОП ЧЕРНІГІВСЬКИЙ І НИЖІНСЬКИЙ ЄВСТРАТІЙ
МИТРОПОЛИТ ЧЕРНІВЕЦЬКИЙ І БУКОВИНСЬКИЙ ДАНИЛО
ЕПІСКОП ВІННИЦЬКИЙ І БРАЦЛАВСЬКИЙ МИХАІЛ
ЕПІСКОП ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ І КРИВОРІЗЬКИЙ СИМЕОН

Господи і Владико життя мого! Духа лінивства, безнадійності, владолюбства і пустомовства не дай мені! Духа ж ціломудрості, смиренномудрості, терпіння і любові дай мені, рабови Твоєму. Так, Господи Царю, дай мені бачити мої провини і не осуджувати брата мого, бо Ти благословен еси на віки віків. Аминь.

Молитва святого Єфрема Сиріна - про лінивство.

Господи і Владико життя мого! Духа лінивства, безнадійності владолюбства і пустомовства не дай мені!

Так починає святий Єфрем Сирін свою велику молитву. Чому починає він з прохання позбавити від лінивства, начебто немає більш тяжких пороків, ніж лінивство?

Святий Єфрем говорить про лінивство, а йому видніше, ніж нам, що важливіше, що згубно, який порок сильніший, небезпечніший, і, якщо говорити про лінивство, починає свою молитву з моління не дати духу лінивства, значить, лінивство є дуже небезпечний порок.

Спостерігаючи лінивство зі звичайної, життєвої точки зору, бачимо, що лінивство мерзенне, заслуговує загального осуду. Дивіться, наскільки нгідними є ліниві люди, не бажають працювати, проводять своє життя в повній бездіяльності і доходять до багатьох-багатьох пороків. Лінивство є матір'ю величезної кількості пороків. Лежать ліниві люди, нічого не роблячи, сидять і мріють. Про що? Ні про що, думки їх блукають часто абсолютно безцільно; вони згадують минуле, те щастя, ті радощі, які пережили, мріють, щоб все це повторилося. Думають тільки про це, ні про що серйозне, не зосереджуються думкою своєю на глибокій серйозності життя, на величезній відповідальності, яка лежить на кожному не тільки перед людьми, але й перед Самим Богом.

«На духовні теми» Єфрема Сиріна

ТЛУМАЧЕННЯ НА МОЛИТВУ ПРЕПОДОБНОГО ЄФРЕМА СІРИНА

Лінива людина - шкідливий член суспільства, шкідливий член держави. Лінивство доводить до великих і тяжких пороків. Ліниві люди не здатні працювати, впадають в бідність, у злидні. Самі по собі не приходять гроші, не приходять багатство, працювати не хочуть, а ніщо не приходять саме по собі, і людина має потребу в усьому, що необхідно для життя, і крім того, в тому, що перевищує межу необхідного: потрібні їй задоволення, потрібна розкіш у житті.

Щоб дістати грошей, вона вигадує різні, нерідко гріховні, засоби, стає здатною на всяку ницість, на темні справи, злодійство, брехню, обман, хабарі. Таким мерзенним є лінивство вже з чисто життєвої точки зору.

А що скажемо, якщо будемо говорити про лінивство в духовному нашому житті? Невже воно заслуговує меншого осуду, ніж в області життя нашого матеріального? Ще набагато більш згубним є воно в житті духовному. Будь-яка наша здібність, що залишається без вправи, втрачається. Якщо музикант, який досяг досконалості у грі, перестав вправлятися, на довгі роки залишить зовсім музику, він втрачає свою досконалість у грі.

Кожен орган нашого тіла без вправи приходиться в стан млявості, нездатності працювати. Людина, яка завжди лежить і лежить, втрачає здатність ходити. Хто не працює руками своїми, доводить м'язи рук до в'ялості. При фізичній бездіяльності сили тіла згасають.

Також і здібності душі: всяка духовна здатність, залишена без вправи, втрачається. Якщо людина не молиться, то втрачає здатність молитися. Людина, яка завжди відкидає піст, не змушує себе молитися. Хто не стежить за духом, за серцем своїм, стає розпущеним в духовному відношенні, ніколи ні за чим не слідкує. Душа, що залишилася без вправи, стає подібною до ниви, не обробленої кілька років, яка заростає бур'яном, непридатною травою, колючками, яку важко зробити плодоносною. Лінивство духу, бездіяльність в добрих справах призводять до загибелі душі, до заростання душі усіма бур'янистими травами гріха. Як це не важко, в цьому ще не вся біда.

Набагато більша біда, що втрачаємо дні духовного діяння - короткі дні свого життя, а вони дані від Бога для того, щоб досягти великої і святої мети, щоб підготуватися до Страшного Суду, до відповіді на Суді, щоб стали ми гідними в очах Божих, щоб не поставив Він нас в ліву сторону і не сказав: Ідіть, прокляті, в вогонь вічний, приготований дияволу і ангелам його (Мф. 25, 41).

Життя нам дане для того, щоб ми поспішали, поспішали робити велику справу очищення серця свого, слідувати за Господом Ісусом Христом. Адже це слідування - напружена праця, нерідко тяжкий труд, а не лінивство. Це перенесення страждань за Господа Ісуса Христа, а лінивство не страждає, уникає страждання.

Чи знаєте ви, що всі святі, які, здавалося б, і не потребували праці, які весь час життя присвячували духовним подвигам, ділили час доби на три частини: одну частину - молитві, іншу частину - читанню слова Божого, одну частину - роботі, праці. Вони жили в пустелі, в дикій Лівійській пустелі, жили в лісах Далекої Півночі, в непрохідних хащах, і присвячували праці одну частину свого часу.

Різну працю обирали вони: плели кошики, рогожі, розводили городи, рубали ліс, будували келії, церкви й цілі монастирі. Те, що робили руками, продавали в найближчому місті, харчувалися самі і годували жебраків. Вважали вони працю важливою і необхідною справою.

Святий апостол Павло проповідував цілими днями Бога, а ночами робив намети. При світлі місяця або лампи він старанно працював, вважаючи для себе обов'язковою працю. Головна праця, головне його прагнення було в тому, щоб бігти, щоб поспішати скільки було сил до мети - бігти в Царство Боже.

Чи знаєте його дивовижні слова: «Браття, я себе не вважаю, що я вже досяг, а тільки, забуваючи те що позаду я пориваюся вперед. Прагну до мети, до почесі вишнього покликання Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3, 13-14).

Він, анітрохи не вважаючи себе тим, що досягнув, прагнув все вперед, забу-

ваючи вже досягнуто, прагнув до мети вищої, до отримання вищого звання Божественного у Христі Ісусі.

Це приклад життя, протилежного життю лінивих людей. Ніякого сліду лінивства не знайдете в житті апостола Павла, в житті відлюдників-постників, в житті чернечому, в житті великих святих. Всі вони трудилися з ранку до ночі. Лінивства цуралися, лінивство вважали великим і згубним злом.

Треба, чуючи молитву святого Єфрема Сиріна, яка так часто повторюється, уважно вслухатися в кожне слово молитви, запам'ятовувати, вникати в суть цих слів і відобразити їх назавжди в серці своєму. Буду допомагати вам запам'ятовувати їх. Сьогодні відобразив прохання святого Єфрема про позбавлення від духу лінивства.

Пам'ятайте, що життя коротке, треба поспішати, поспішати, як апостол Павло поспішав, - треба поспішати в праці Господу. Амінь.

Молитва святого Єфрема Сиріна - про безнадійність.

Господи і Владико життя мого! Духа безнадійності не дай мені.

Що таке дух безнадійності? Це те, що називають занепадом духу. Люди, зовсім не розуміють християнства, не розуміють нашого духовного життя, думають, що вся релігія християнська сповнена духом зневіри. Дивлячись на ченців, що ходять у чорному одязі потупивши очі і перебираючи чотки, думають, що вся релігія поникла, як вигляд ченців. А це зовсім не так. Це суперечить тому духу, яким просякнуте все християнство, бо скажіть, людина з занепадом духу чи може володіти силою духовною, бадьорістю духовною, необхідними для того, щоб йти по вузькому шляху, невтомно борючись з бісами? Звичайно, ні.

Наша релігія - не релігія зневіри, навпаки, вона - релігія бадьорості, енергії, сили волі, сили характеру. Релігія наша плодом своїм має не смуток, а щось зовсім протилежне, то, про що говорить апостол Павло: А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, милосердя, віра, лагідність, стриманість. На таких немає закону (Гал. 5, 22-23).

Ось це справжній дух, сутність нашої релігії: зовсім не смуток, а праведність, мирна радість в Дусі Святим. Хіба той що володіє цією радістю може бути похмуриком? Звичайно, ні.

Люди часто помиляються, оцінюючи зовнішність людини. Справжній християнин не має такого вигляду, як люди, що віддаються радощам життя. Він завжди мирний, часто буває на вид глибо-

ко замислений, ходить, опустивши голову, віддаючись своїм роздумам. Хіба означає це, що він засмучений, впав духом? Це означає, що радості мирські, які цінують інші люди, далекі від християн, чужі йому, як чужі дорослій людині дитячі ігри та забави.

Думки християнина зосереджені на вічне, на Царстві Божому, зверненні до Господа Ісуса Христа, тому він завжди серйозний і задумливий. Іноді буває, що і християни стають часом смутними, настає занепад духу. Вони, вже далеко пішовши по шляху Христовому, шляху зречення від світу, іноді думками повертаються на колишній шлях; їм здається, що даремно зійшли вони з цього шляху, що добре було б йти по широкому впоптаному шляху, яким йде більшість людей. Тоді впадають у відчай.

Цей стан тих людей, які пізнали великі таємниці Христові, залишили широкий шлях спокус світу, пішли по шляху страждань за Христом. Їх спокушав диявол, зупиняють легіони демонів, заважають йти Христовим шляхом, представляючи картини радісного життя, яке залишили, картину щастя сімейного, блаженства дружби, тягнуть з великого шляху назад, назад на цей шлях.

І нерідко бісам вдається досягти свого: людина впадає у відчай, падає духом, втрачає ревності у Господі Ісусі Христі, і це зневіра - велика небезпека, що підстерігає кожного християнина на шляху його за Христом, це спокуса диявольська. Цим наклепам дивів п'ятьми піддавалися всі святі, і у величезній більшості випадків молитвою, постом, бдінням перемагали християни духа безнадійності, що навівався від диявола. Але були й такі, дух безнадійності в душах яких усе зростає і зростає, і йшли вони з шляху Христового. А коли йшли, відчували себе залишеними Богом, порожнеча і тяжкість життя ставали їм нестерпними, і закінчували вони часто життя самогубством.

Ось чому всі святі вважали зневіру великою небезпекою, великим нещастям і всі сили направляли на боротьбу з духом зневіри.

В зневіру можуть впадати навіть люди святі. Чому, звідки? Уже не від сатани, не від духів темряви. Зневіра виникає, коли тимчасово бувають вони залишені Божою благодаттю. Це бувало з усіма святими, це необхідне випробування кожного хто біжить в благочесті. Необхідно воно, щоб людина не приписала собі, своїм силам, своїм достоїнствам, все, чого вже досягла. Треба їй нагадати, що не своїми силами досягла цього, а тільки Божою благодаттю.

Коли людина досягне високого життя, почне мати іноді про себе високу думку, і Божа благодать її на час залишає. Впадає вона тоді в важкий, нестерпний стан духу, серце в ній відразу порожніє. Замість тепла, що від Бога посилається, оселяється в серці холод, настає замість світла непроглядна темрява, замість радості - глибока зневіра. Це Господь робить для того, щоб нагадати подвижнику, що не своїми силами, а благодаттю Божою йде по Христовому шляху.

Це одне джерело зневіри. Які ще є джерела його? Я говорив вам про лінивство, вам повинно бути зрозуміло, що лінивство - одна з матерів безнадійності. Люди бездіяльні, ті що не працюють і цілком забезпечені, що потопають у розкоші, люди, які пересичені благами життя, втрачають смак до життя, все їм набридає, все стає нецікавим, нудним, ні в чому не знаходять радості, серце їх наповнює зневіра - цей тяжкий і небезпечний ворог нашого спасіння.

Ще одне джерело безнадійності: є люди, які схильні бачити все в похмурому світлі, їх називають песимістами. Вони схильні бути в такому настрої, зосереджувати думку на темному - гріховному. Ставлять вони запитання: де справедливість Бога, де правда, якщо бідний, але благочестивий страждає, а невірний багатий, що йде кривими шляхами блаженствує?

Якщо схильна людина помічати в житті тільки темне, тільки погане, зневіра, що нею опановує все зростає, доходить до того, що людина не бачить нічого доброго і закінчує життя самогубством. Настільки сильний дух зневіри. Другий раз кажу, як може він довести до самогубства.

Є і ще джерело безнадійності, найбільш часте джерело. Це прикрасі, прикрі випадки, які відчуваемо в житті. Помре близький, кохана людина, помре дитина, чоловік, мати. Впадає людина в зневіру (безнадійність). Світло їй не миле, думає тільки про померлого свого дорогого, людина бідна блукає думкою біля могили, уявляє собі свого близького що лежить в труні і розкладається. Глибше і глибше стає смуток.

Який засіб позбавитися від цієї безнадійності? Не треба блукати біля могили думками своїми, згадувати минуле, проливати сльози. Померлий далеко-далеко. Треба поплинути туди, куди пішов дорогою, улюблений усією силою думки. Знайте, що душа його належить Богу і ангелам, радіючи своєму звільненню. Якщо зосередитися не на темному, а на світлому, не на тлінному, а на вічному, - дух безнадійності піде.

В зневіру занурюються іноді тяжкі тілесні хвороби. Є багато людей, які нестерпляче переносять хвороби. А були

люди святі, які все своє життя лежали прикуті хворобою до ліжка і славили за це Бога. Потрібно пам'ятати про таких і вміти приймати хвороби, які посилаються від Бога. Не треба відмовлятися від допомоги лікаря, бо премудрий син Сирахів каже: Лікаря створив Бог на допомогу людям.

Лікар - це слуга Божий, який може полегшити страждання і відігнати дух безнадійності.

Ось які джерела і причини зневіри. Головний засіб боротьби з ними - молитва. Це засіб, багато-багато століть випробуване всіма святими. Немає засобу більш дієвого, ніж молитва, постійне прохання до Бога про допомогу.

Коли вступає в бесіду з Богом, Він втішає вас, відганяє духа безнадійності. Коли приходите в храм Божий, де все так далеко від мирської суєти, прислухайтесь до співів, і піде дух ваш з темної області безнадійності і щезне

А якщо приступите до могутнього засобу боротьби з смутком, який дав Господь Ісус Христос, якщо на слові відкриєте серце перед пастирем Церкви і якщо слідом за цим причаститесь Тіла і Крові Христової, відчуєте полегшення і радість, і тоді дух зневіри з ганьбою буде прогнаний від вас.

Не зосереджуйте думок на похмурому, на гріховному, на тязькому, але, підносячись духом до неба, серцем своїм перебувайте у Бога, в палатах небесних, куди немає доступу темним духам, навіують смутком.

Ось що потрібно знати про безнадійність кожному християнину.

А що сказати про людей, які майже не знають Христа, що йдуть шляхом мирським, що шукають радість і втіху від світу? Вони з вигляду часто здаються задоволеними, бадьорими, веселими, наче немає у них зневіри. Не думайте, що це так, не спокуйтесь їх виглядом, але подумайте про ухилення їх зі шляху. Якби знали, що відбувається в глибині їх серця. У глибині їх душі ніколи не припиняється викриття совісті. Совість почути ніхто не може. Внутрішня людина піднімає часом голову і починає волати. Це постійне страждання тих, хто женеться за мирським благополуччям. Апостол Павло говорить: «Печаль заради Бога породжує незмінне покаєння на спасіння, а печаль мирська викликає смерть» (2 Кор. 7, 10).

Якщо не звернетеся від печалі за світом до печалі за Богом - загине. Пам'ятайте про тяжкість зневіри, пам'ятайте, що серце християнина повинно бути наповнене радістю в Дусі Святим, радістю прагнення до світла, по-

винно бути чужим для печалі, яка наповнює серця грішників.

Пам'ятайте про це завжди, і хай помилує вас Господь Бог, а святий Єфрем нехай сприяє вам молитвами своїми. Амінь.

Молитва святого Єфрема Сиріна - про владолюбство.

Господи і Владико життя мого! Духа владолюбства не дай мені!

Що таке дух владолюбства? Це прагнення бути першим, панувати над іншими, займати перше місце. Це прагнення бути першим погубило архангела - главу всіх ангелів - і зробило його сатаною, скинуло його з неба. Це прагнення панувати погубило Корея, Дафана й Авірона, які позаздрили славі Мойсея, коли він вів народ ізраїльський по пустелі до Краю ханаанського вони хотіли скинути його і привласнити собі владу, і покарав їх Господь страшною карою: земля розверзлася й поглинула їх з усіма сім'ями їх.

Владолюбство керувало всіма єретиками, звеличували над Церквою Христовою, вони своє хотіли поставити замість течії Церкви, або ж хотіли стати вождями в Церкві.

Владолюбство керувало всіма людьми, які потрясли світ державними повстаннями своїми. Були письменники з розбещеними думками, які розбещували цілі покоління.

Владолюбство - пристрасть панувати - Господь Ісус Христос засудив у промові проти книжників і фарисеїв, лицемірів. Засудив їх пристрасть бути першими, їх бажання мати перші місця на бенкетах, отримувати вітання, відповіді для вождів народу. Господь засудив їх і сказав учням своїм, а через них усім нам: Хто хоче бути першим, хай буде всім слуга (Мф. 23, 11). Це є протилежним владолюбству - велить прагнути не до високого становища, а бути останнім, бути слугою всім.

Бачите, як владолюбство - пристрасть мати вплив, пристрасть займати перше місце, наскільки вона є противною духу Євангелія, духу смирення. А вона володіє всіма, немає нікого, хто не був би заражений нею - навіть малі діти. Знаємо, як буває при іграх дітей: виділиться небудь хлопчина, почне командувати, потім керує усіма, в бійку готовий вступити, коли хто-небудь оскаржує його першістю вождя.

Навіть серед пустельників, навіть в монастирях, де не повинно бути любові першості, де всі повинні пам'ятати заповіт бути всім слугою, навіть там володіє людьми владолюбство, хоча в потаємній формі. Пред людьми вони не домага-

ються першості, але надмірним постом і бдінням намагаються бути першим над усіма.

У житті мирському пристрасть ця володіє усіма: всі добиваються вищого положення, жадають заохочення, всі бажують пошани. Багато батьків виховують в дітях своїх честолюбство, пристрасть бути першим, намагаються, щоб вони зайняли в житті вище становище, і цим розбещують дітей своїх.

Хіба не треба зрозуміти, що вище положення - доля небагатьох, не можуть всі бути першим, займати високе становище. По суті справи, це доля людей виняткових, позначених Богом. Надзвичайно багато хто прагне зайняти таке суспільне становище, не гребують жодними засобами для досягнення цієї мети, пускають у хід зв'язки, підлечуються, прислужуються, не гребують жодними засобами, щоб тільки досягти своєї мети, зайняти високе положення в суспільстві, стати одним із можливо-владців.

Часто-часто Господь карає їх: нещасна пристрасть їх закінчується крахом. Вони озлоблюються, відмовляються від громадської роботи, йдуть у коло родини і замикаються в сімейному житті. Але самолюбство і тут терзає їх, а вони терзають сім'ю, терзають ближніх своїх, і немає спокою в їх душі.

Ось плоди любові першості, ось чому святий Єфрем у великій молитві своїй просить Бога позбавити його від згубного духу владолюбства настільки протилежного смиренню, без якого не можна й кроку ступити в християнському житті.

Якщо так, якщо не потрібно домогатися вищого звання, домогатися першості, хіба можна сказати, що не повинні ми прагнути піднятися, домогатися вищої гідності, але саме тільки вищої, не тлінної і нічого не вартої гідності, а стяжати ту гідність, яка є великою в очах Божих. Вказано нам усім шлях до пошани, вище якої немає, з яким не зрівняються ніякі земні досягнення, ніякої шани. Вказано нам шлях у Царство Боже, сказано, що ми можемо стати друзями Божими, дітьми Божими. Цієї мети досягнемо тільки прагнучи виконати всі Христові заповіді. Не треба бентежитися, якщо поставлені ми в положення низьке, непомітне в суспільстві, треба пам'ятати, що Господь уміє вивести нас на надзвичайно широкий шлях, коли не чекаємо, не прагнемо до слави земної.

Господь нерідко крім старання і волі нашої дає цю славу. Слава тікає від тих, хто женеться за нею, хто її жадає, і знаходить тих, хто біжить від неї. Справжня

слава, слава від Бога, дається тим, хто не женеться за нею.

Треба, не думаючи про владу над людьми, вникнути в те, як можна розвинути здібності свої і таланти, дані від Бога; смиренно, тихо заглибитися в розвиток здібностей своїх в тиші, в невіданні світу. І може бути станеться, як траплялося вже не раз, що Господь зведе таку людину на недосяжні вершини слави.

Знаємо багато прикладів з історії науки і філософії, з життя великих діячів науки, які проводили життя в злиднях, в невіданні світу, бували навіть переслідувані і гнані, були в повному протиріччі того, чого шукають люди, заражені пороком владолюбства, вони в тиші, в бідності, в усамітненні працювали над завданнями науки та філософії і творили справи, які прославили їх в історії людства, зробили їх яскравими зірками прогресу людства.

Пам'ятайте, Господь уміє відзначити людей, відрізнити справи людські, творені за заповідями Христовим. Хто хоче бити першим, хай буде останнім, нехай буде всім слуга.

Моліться з Єфремом Сиріном про позбавлення від тяжкого пороку владолюбства. Від цього пороку нехай позбавить вас всіх Господь Ісус Христос. Амінь.

Молитва святого Єфрема Сиріна - про пустомовство.

Господи і Владико життя мого, духа пустомовства не дай мені!

І святий Єфрем молиться про це, і святий пророк Давид говорить у псалмі своєму: Поклади, Господи, сторожу уст моїх і двері огорожі для уст моїх.

І Сам Господь Ісус Христос сказав, що за кожне слово дамо ми відповідь на Страшному Суді. Вдумайтеся, як це серйозно, як важко: за кожне, за єдине слово пусте дати відповідь.

А скажіть, хіба є щось інше, до чого ставилися б легше, ніж до слова? Дивно, вражає, як люди не розуміють величезного, колосального значення слова людського.

Наша здатність слова в значній мірі уподібнює нас Самому Богу. Бог словом створив весь світ, слово Боже має величезну, могутню силу. Знаєте, що пророк Ілля словом воскресив мертвих, словом своїм зупиняв дощ, закривав небо і викидав цим голод, зводив дощ на землю.

У чому ж сила, яка полягає в слові? Не думайте, що слово яке вирвалося з уст розсіюється в повітрі, і не залишається від слова нічого. Це невірно. Слово живе, живе століття, тисячі років. До сих пір живуть слова, які звичали великі

Божі пророки, що жили за багато століть до Різдва Христового. Великі слова Мойсея, великі слова, які колись говорили святі апостоли, ті слова, які вийшли з вуст подвижників Божих, вчення Церкви Божої, живі протягом тисяч років.

А якщо слово живе тисячі років, значить, це щось надзвичайно важливе. Слово, виходячи з уст наших, завжди справляє дію, надзвичайно глибоку на оточуючих нас людей, навіть на віддалених від нас людей.

Кожне добре, мудре слово живе в серцях людських і приносить добрі плоди на довгі роки. Усяке зле слово - наклеп, брехня, лихослів'я - теж живе надзвичайно довго, багато років, вселяється в уми, в серця і близьких, і далеких людей, направляє їх думки, їх бажання. Чуючи злі наші слова, отруюються ними, наслідують нам і випускають такі ж злі, отруйні слова.

Благодатні і мудрі слова святих творять правду в світі, творять вічне добро, а злі, гріховні слова приносять безчестя, ненависть, приносять величезну шкоду людям оточуючим, навіть всьому людству.

Слова живі, мчать як хвилі радіо, несуться в просторі і вливаються в серця і уми людей. Слова - величезна сила, що з'єднує або роз'єднує людей. З'єднує, коли слово повне правди та істини, роз'єднує, коли воно повне наклепів і злоби до людей. Якби люди були позбавлені слова, уподібнолися б вони тваринам, і життя людське було б розлаштоване.

Ось яке велике, яке глибоке значення людського слова. Ось чому молиться святий Єфрем про позбавлення від марнослів'я, від пустослів'я.

Ви всі зустрічали в житті чимало людей, особливо жінок, які базикають, базикають і базикають без кінця, нестримно, і не знає при цьому мови їх ніякої втомі: меле, меле і меле. Все, що говорять вони, порожньо, нікому не потрібне. І Єфрем Сирін молить Бога позбавити його від марнослів'я. Боявся він впасти, щоб язик не знищив його, а ці нещасні базіки нічого не бояться.

Ви знаєте, що цих пустословів часто люди терплять - базикають, і нехай собі балакають - а їм здається, що слухають їх із задоволенням, не знають того, що в глибині серця всі обтяжене ними, ненавидять їх. Настільки великим є зло пустослів'я, зло, яке заподіюють своєю балаканиною.

Якщо язик базикає і пустословить, то і думки блукають, не зосереджуючись ні на чому глибокому, щирому, важливому, блукають безцельно всюди, як

блукає нещасна дворянка, виляючи хвостом. Як їх думки, так і почуття, так і направлення їх бажань, їх діяльність - все пусто, мізерно. Душа голодує, людина протівна іншим, собі самій заподіює тяжку, тяжку шкоду. Ось яке значення пустослів'я.

Люди мудрі, що живуть життям духовним, ніколи не пустословлять, вони завжди мовчазні, зосереджені. У Древній Греції в надзвичайній пошані були філософи і мудреці. Філософи не брали до себе в учні нікого перш, ніж людина не доведе, що вміє мовчати. А хіба іспит мовчання витримав би тепер будь-хто з тих, хто марнословить? Звичайно, ні.

Якщо настільки важким є порок пустослів'я, як звільнитися від нього, що робити з нестримним язиком нашим? Потрібно робити те, що робив Єфрем Сирін: потрібно молити Бога про позбавлення від цього пороку, і подасть просиме Господь Ісус Христос. Потрібно уникати спілкування з людьми марнослівними, подалі, подалі відійти від них, шукати товариства небагатьох мудрих, які відкривають уста свої, щоб сказати що-небудь корисне, від кого не почувш пустопорожніх, шкідливих для душі слів.

Надзвичайно уважно стежити за собою, придбати звичку спостерігати, що говорите, чим зайнятий язик ваш, звикнути тримати язик у вузді. Не дозволяйте йому порожньо базікати. Пригадайте ввечері, що говорили днем, чи не базікали, чи не образили кого, чи не брехали, чи не ябідничали. Якщо засвоїте цю звичку, то звикнете стежити за язиком, за кожним рухом і стримувати його.

Пам'ятайте, чим більше людина зосереджена на головному, внутрішньому, на щирому, чим більше часу виділяє для читання Євангелія, Священного Писання, творів святих отців, тим більше переймається їх мудрістю і тим більше втрачає бажання порожньо базікати. Придбати владу над мовою - це добре.

Апостол Яків у Соборному посланні своєму говорить: хто не помиляється в слові, той муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло (Як. 3, 2).

Чи розумієте, що значить приборкувати все тіло? Це означає, підпорядкувати тіло вищим цілям духовного життя, приборкувати все похоті, пристрасті, все погане, до чого тягне плоть. Почніть з приборкання мови, і якщо досягнете цієї мети, набудете досконалість і приборкаєте все тіло ваше. А якщо приборкаєте все тіло своє, будете чисті і праведні перед Богом. Цією чистоти і праведності нехай сподобить вас всіх Господь, а молитва Єфрема Сиріна нехай завжди нагадує про це. Амінь.

КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ ВІДЗНАЧИВ ДЕНЬ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ

Початок на 1 стор.

28 липня, в понеділок, була звершена урочиста Божественна літургія, яка розпочалася о 9.30. Храм, що вміщає понад 5 тисяч чоловік, та подвір'я навколо нього були наповнені богомольцями, які все прибували і прибували з різних куточків України - від близьких до віддалених.

Телеглядачі мали можливість приєднатися до спільної молитви посередництвом телебачення, адже сьогодні трансляцію патріаршого богослужіння вели Перший Національний канал Українського телебачення та 5 канал.

Після завершення Божественної літургії (близько 12.00) від Володимирського собору в напрямку до пам'ятника князю Володимирі вирушив Хресний хід. Понад 20 тисяч вірян та духовенства наповнили весь шлях ходу та очолив Шевченка та вулицю Володимирську.

Довжина Хресного ходу від голови до кінця колони склала понад кілометр (коли початок ходу був на Софіївській площі, його завершення було на розі вул. Володимирської та бульвару Шевченка). Загальна тривалість шляху - близько 2,5 кілометрів.

Незважаючи на жарку погоду та поважний вік Предстоятель, Святійший Патріарх Філарет не тільки звершив понад двогодинну Божественну літургію, але й пройшов весь шлях ходу та очолив молебень біля пам'ятника князю Володимирі.

На сходах перед постаментом пам'ятника князю-хрестителю лунали молитви до нього та всіх святих землі

Української. Патріарх прочитав молитву до рівноапостольного князя, а також молитву до Всемилоногого Бога про визволення від нашестя чужинців.

Після завершення молебню Патріарх Філарет звернувся до всіх зі словом повчання. Святійший Владика привів євангельський приклад найвищої любові, який сьогодні втілюють наші молоді воїни, борючись проти агресора: «Вся Україна повстала на захист своєї землі. І захищає так, що віддає своє життя. А Христос Спаситель сказав: «Ніхто не має більшої любові, як хто душу свою (тобто життя) віддасть за своїх друзів». І ми українці віддаємо це життя. На Донбасі гинуть наші кращі сини і вони не бояться смерті. Так само, як вони не боялися на Майдані смерті, так вони не бояться і там. Перед нами стоїть ще одне дуже важливе завдання - об'єднати українське православ'я в одну Українську Церкву. Досягнемо ми цього, чи ні? Досягнемо».

Богослужіння завершилося багатотисячним сонм вірян гучно проспівав гімн України. Після чого Предстоятель окропив віруючих святою водою.

Після святкового молебню Предстоятель дав відповіді на питання журналістів та посередництвом ЗМІ звернувся до єпископату та вірних УПЦ Московського Патріархату: «Ми звертаємось до єпископату Української Православної Церкви Московського Патріархату, тому що вони провели незаконний собор у Харкові і тим самим розділили

Українську Церкву на дві частини. Якби вони не розділили, то ми б сьогодні не мали цієї проблеми. Не хочуть ієрархи об'єднуватися - то народ об'єднається. Народ побачить, де правда, яка церква з українською державою і українським народом, а яка церква не хоче допомагати, а робить тільки вигляд, що молиться за мир. Ми теж молимося за мир і хочемо, щоб в Україні був мир, і не тільки в Україні, а й у Європі і в усьому світі. Але нам не будь-який мир потрібен. Ми не хочемо жити в мирі і знаходитись в неволі, в колонії. Ми хочемо жити в свободі».

Святкове богослужіння завершилося після 14 години, тобто тривало загалом понад 4,5 години.

У якості подарунку в Михайлівському монастирі на паломників чекав концерт духовної музики, а також можливість підкріпити свої тілесні сили їжею на благодійному обіді.

Багатотисячне загальноцерковне торжество з нагоди 1026 річниці Хрещення Київської Русі ще раз засвідчило духовну силу Київського Патріархату, стало віхою та підтримкою численним священикам і мирянам з різних куточків України, які змогли побачити велич Церкви, до якої належать, та відчутти причетність до важливої духовної справи творення єдиної Помісної Православної Української Церкви.

Зі святом Хрещення Київської Русі-України!

ЦЕРКОВНИЙ ПРАВО-СЛАВНИЙ КАЛЕНДАР НА ЛИПЕНЬ 2014 РОКУ

1 - Мчч. Леонтія, Іпатія і Феодула. Боголюбської ікони Божої Матері. Ікони Божої Матері «Московська» і Пюхтицької ікони Божої Матері «У источника»

2 - Апостола Іуди, брата Господнього

3 - Сщмч. Мефодія, єп. Патарського

4 - Мч. Юліана Тарсійського. Преподобного Максима Грека

5 - Сщмч. Євсевія, єп. Самосатського

6 - День Володимирської ікони Божої Матері

7 - Різдва пророка Іоанна Предтечі, Хрестителя Господнього

8 - Блгв. кн. Петра (Давида) і кн. Февронії (Євфросинії), Муромських чудотворців

9 - Тихвинської ікони Божої Матері

10 - Прп. Сампсона

11 - Прп. Сергія і Германа, Валаамських чудотворців

12 - День первоверховних апостолів Петра і Павла. Закінчення Петрівського посту.

13 - Собор славних і всехвальних 12-ти апостолів: Петра, Андрія, брата його, Іакова Зеведеєва, Іоанна, брата його, Пилипа, Варфоломія, Фоми, Матфія, Іакова Алфеева, Іуди Іаковля, або Фаддея,

Симона Зилота і Матфія

14 - Безсрібників Косми і Даміана, в Римі постраждавших

15 - Покладення чесної ризи Пресвятої Богородиці у Влакхерні

16 - Перенесення мощей свт. Пилипа

17 - Преподобного Андрія Рубльова. Пам'ять свв. Царственних Мучеників: Царя Миколи II і з ним вбитих.

18 - Прп. Афанасія Афонського. Набуття чесних мощей прп. Сергія

19 - Собор Радонежських святих. Прп. Сисоя Великого

20 - Прп. Фоми, Малєїна. Прп. Акакія

21 - Поява Казанської ікони Пресвятої Богородиці

22 - Сщмч. Панкратія. Сщмч. Кирила

23 - Покладення чесної ризи Господа нашого Ісуса Христа у Москві. Прп. Антонія Києво-Печерського, начальника всіх руських монахів

24 - Згадування чуда вмі. Євфимії. День святої Рівноапостольної княгині Ольги, у святому Хрещенні Олені

25 - Мчч. Прокла та Іларія. Ікони Божої Матері «Троєручица»

26 - Собор Архангела Гавриїла

27 - Ап. від 70-ти Акілі

28 - Свято Рівноапостольного князя Володимира, у Святому Хрещенні Василя

29 - Сщмч. Афиногена єп. й десяти учнів його

30 - Вмі. Марини. Святогорської ікони Божої Матері

31 - Мч. Ємиліана

З ЖИТТЯ УПЦ КП

ВІДБУЛАСЬ НАЦІОНАЛЬНА ПЕРЕСУВНА ВИСТАВКА ОБРАЗОТВОРЧОГО І ПРИКЛАДНОГО МИСТЕЦТВА В'ЯЗНІВ «ПЕРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОЮ ЛЮБОВ'Ю»

8 липня 2014 об 11.00 у Херсоні у приміщенні Кінотеатру «Ювілейний», за адресою Перекопська, 11, відбулась Національна пересувна виставка образотворчого і прикладного мистецтва в'язнів «Переображення Господньою Любов'ю». Захід було організовано за підтримки Відділу соціального служіння та благодійності УПЦ Київського патріархату. У відкритті взяли участь представники Управління Державної пенітенціарної служби України у Херсонській області, державних і громадських організацій Херсону, масмедіа.

Мета виставки – посприяти суспільному діалогу та процесу реінтеграції наших співгромадян, що опинилися у місцях позбавлення волі. Експозиція включає 113 творів, переданих з пенітенціарних установ України.

Всеукраїнська пересувна виставка «Преображення Господньою Любов'ю» у співпраці з Державною пенітенціарною службою України розпочалася у серпні 2013 року у Києві та побувала у Чернігові, Полтаві, Черкасах, Дніпродзержинську та Запоріжжі.

Експозиція в Херсоні триватиме до 8 серпня після чого побуває в інших обласних центрах України.

Організатори: Пенітенціарне душпастирство Української Греко-Католицької Церкви Відділ соціального служіння та благодійності Української православної церкви ВБО «Всеукраїнська мережа людей, які живуть з ВІЛ», Державна пенітенціарна служба України, ХМГМО «МХР» Анстасіс» Фонд Андрея Шептицького, Національна Спілка художників України.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

- Отче, яка головна мета книги і для кого вона призначена?

Головна її мета – знизити статистику розлучень в Україні, тому що соціальні служби б'ють на сполох, адже приблизно 60% шлюбів, тобто більша частина розпадаються. Для того, щоб якимось чином ця статистика знизилася, щоб люди мали більш міцніші шлюби, була створена ця книга. Розрахована вона на широку аудиторію: як для тих людей, хто готується до шлюбу, так і для тих, хто у ньому вже перебуває не один рік.

- Яка різниця між християнською родиною і такою, яка живе у цивільному шлюбі?

Християнська сім'я, насамперед, християнський шлюб – це той шлюб, який заснований на духовних цінностях, в якому є жертвна любов. Тому що по тому будуть знати, як каже Христос, що ви мої учні, коли будете мати любов між собою. Але у християнському шлюбі любов повинна бути не егоїстична, а внутрішня, глибинна, сердечна, така, коли ми можемо пожертвувати собою заради коханої людини. Якщо така жертвна любов є, тоді у шлюбі перебуває й християнська любов – і такий шлюб є насправді християнський. Однак, якщо люди живуть у шлюбі не церковно узаконеному, тобто не вінчані, але розписані перед державою, то Церква не вважає такий шлюб за блуд, але закликає людей узаконювати свої відносини, повинні чатися і перенести взаємини на вищий

«ОСНОВНА РИСА СПРАВЖНЬОГО ШЛЮБУ І СПРАВЖНЬОЇ СІМ'Ї – ЦЕ ЖЕРТОВНА ЛЮБОВ»

ПРОТ. МИХАЙЛО СИВАК

Протоієрей Михайло Сивак про психологію шлюбу, сімейне життя та книгу «Анатомія і психологія сімейного конфлікту» поговорили із її автором, протоієреєм Михайлом Сиваком, проректором Львівської православної богословської академії, кандидатом богословських наук.

рівень – Христа, Церкви і любові християнської.

- Чи є в книзі розділ про виховання дітей? Чи потрібно виховувати дітей у патріотичному дусі?

Звичайно, книга побудована таким чином, що складається із 4-х розділів, де поетапно розглядається питання сім'ї та шлюбу, тобто, починаючи з першого розділу з періоду залицяння, до шлюбних відносин, симпатії, закоханості тощо. В книзі розглядається етап створення сім'ї, етап до появи дітей і цілий розділ, присвячений основам виховання. Але чи повинно бути таке християнське виховання? Повинно. Тому що основа християнського виховання полягає в тому, щоб людина стала людиною у повному розумінні цього слова. Саме християнському вихованню притаманні і християнські чесноти, які треба прививати дитині: віра, надія, любов, співчутливість, допомога старшим, жертвність що головне. І тому, якщо ми хочемо, щоб наше суспільство було високоморальним, духовним, маємо навчати наших дітей цим чеснотам.

- Чи є у книзі розділ щодо розлучення, і як Церква ставиться до розлучених, чи вона категорична?

У книзі є також інформація, присвячена розлученням, у розділі під назвою «Анатомія і психологія сімейного конфлікту», де розповідається про причини розлучень, що відбувається при роз-

лученні із сімейною парою та дітьми, які наслідки воно має. Насамперед, це психологічне травмування дитини тощо. Церква ставиться до розлучення – це дуже велика трагедія, яка впливає не лише на чоловіка та дружину, а й, насамперед, на дітей. Тому що діти, які живуть в неблагополучній сім'ї, які пережили розлучення батьків, є психічно травмовані, і ця травма психічна в людини підсвідомо є. І рано чи пізно в житті вона дається знаки. Тому Церква ставиться до розлучення як до великої біди, як до великої хвороби, яку треба лікувати. Саме тому Церква завжди старається допомогти людині зберегти сім'ю, однак, коли вже так сталося, що неможливо цього зробити, вона сприяє людям узаконити свої відносини, взяти благословіння на те, якщо вони хочуть вдруге одружитися. З цього робимо висновок, що Церква завжди йде людині на зустріч, але закликає берегти сім'ю, і не піддаватися на спокуси.

- На Вашу думку, у 21 столітті якою має бути справжня родина, якими рисами має володіти?

Основна риса справжнього шлюбу і справжньої сім'ї – це любов. А любов – це жертвність, коли чоловік і жінка готові жертвувати собою свої часом, своїм "я" заради коханої людини. Якщо така жертвність є, це є той критерій, той секрет, який подарує сім'ї щастя та злагоду.

Розмовляла Лідія Батіг

ВІДПРАВЛЕНО 60 ТОНН ДОПОМОГИ ДЛЯ СОЛДАТІВ В ЗОНУ АТО

24-25 липня 2014 р. з благословення Патріаршого намісника, митрополита Переяслав-Хмельницького і Білоцерківського Епіфанія, спільними зусиллями священників і вірян Київської області було зібрано більше 60 тонн допомоги та відправлено в зону АТО. 24 липня спільно з Київською облдержадміністрацією з міста Броварів було відправлено Переяслав-Хмельницькою єпархією більше 10 тонн гуманітарного вантажу. 25 липня було завантажено і відправлено в м. Слов'янськ броньовані бронежилети, біноклі, берці, медикаменти, продукти харчування, одягу, засоби гігієни та інші необхідні речі з території Михайлівського Золотоверхого монастиря, де розміщується єпархіальне управління Переяслав-Хмельницької єпархії (25 тонн), а

також із міста Бровари, де розміщено тимчасовий штаб із збору гуманітарної допомоги (25 тонн).

Спочатку вантаж у супроводі священників поїде до Харкова. Там його зустрінуть військові і доставлять у зону АТО. Насамперед роздаватимуть їжу воякам, решту - мирному населенню у звільнених від терористів містах, зокрема, Слов'янську. Це вже не перша гуманітарна допомога від священників Української Православної Церкви Київського Патріархату. Переяслав-Хмельницька єпархія висловлює щире подяку всім, хто відгукнувся на заклик про збір допомоги військовим, що знаходяться в зоні АТО.

У МОСКОВСЬКІЙ ПАТРІАРХІЇ ХОЧУТЬ НАДАТИ АТО РЕЛІГІЙНОГО ЗМІСТУ

ня скарга Митрополита УПЦ (МП) Онуфрія (Березовського) Президенту України на бійців Нацгвардії - взаємопов'язані речі.

До такого висновку дійшов архієпископ УПЦ КП Євстратій (Зоря). «Як по нотах. Тепер зрозуміло, для чого митрополит Онуфрій минулого тижня писав скаргу президентові Порошенку. Щоб Моспатріархія могла сьогодні зробити цю заяву. Що завтра (у майбутньому)? Причому до миру і явні кремлівські окупанти під виглядом «миролюбних сил»?», — пише єрарх на своїй Фейсбук-сторінці.

«До речі, коли мені говорили, що митрополит Онуфрій погоджує свої дії з одним із заступників глави ВЗЦЗ МП, куратором України - я не хотів вірити...», — продовжив думку архієпископ.

Синодальний інформаційний відділ РПЦ, нагадаємо, сьогодні, 5 серпня, поширив звернення Синодального інформаційного відділу у зв'язку із загибеллю православного священнослужителя та загрозами релігійного миру в Україні.

Речники Московської Патріархії заявляють, що на Донбасі з кожним днем росте число жертв, а їхня загибель лежить на совісті тих, хто відкидає діалог та примирення. РПЦ також звинувачує греко-католиків та «розкольників» у нападах на храми УПЦ (МП) на Донбасі.

«Храми Української Православної Церкви, її священнослужителі все частіше не тільки страждають від наслідків бойових дій, а й стають об'єктами цілеспрямованих нападів з боку греко-католиків і розкольників, які користуються цивільними настроями у своїх зловмисних цілях. Священники зазнають знущань, тортур і залякувань, насильницького затримання і допитів, в ході яких збройні люди, що належать до Української Греко-Католицької Церкви або до неканонічних груп, стверджують, що вони уповноважені українською владою, висувають абсурдні звинувачення і ультимативні вимоги, в тому числі - вийти з Української Православної Церкви і відповідно переписати церковну власність», - пишуть речники Московської Патріархії.

У зверненні Синодального інформаційного відділу РПЦ, окрім того, значна увага приділяється листу Місцєблюстителя престолу УПЦ (МП) Онуфрія (Березовського) до Петра Порошенка, де єрарх скаржиться на бійців Національної гвардії, які на визволених від озброєних бандитів територіях нібито знущаються із православних священників.

СВЯТО-ПАРАСКЕВСЬКА ПАРАФІЯ УПЦ МП СЕЛА СОЛОНІВ НА РІВНЕНЩИНІ ПРИЄДНАЛАСЯ ДО УПЦ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

Нині Українська держава терпить складні випробування. Події на Майданах та Криму, війна на Сході України принесли багато горя та нещастя. Проте мужньо і незворотно, з палкою вірою у перемогу стоять на передовій справжні патріоти, щоби здолати ворога та ствердити цілісність та єдність нашої Країни.

На тлі цих подій Свято-Параскевська громада села Солонів Радивилівського району Рівненської області, яка належала до Української Православної Церкви Московського Патріархату, неодноразово зверталася до свого настоятеля з проханнями відслужити панахиду за загиблими патріотами у протистояннях на Майданах та в боях на Сході України, просили помолитися за Україну, за мир та спокій у Державі... Однак постійно отримували відмову. Та це й зрозуміло, бо місцевий священник висловлювався за «єдине православ'я» з центром у Москві, за «каноніческую церковь» на чолі з патріархом Кирилом... Відтак громада села звернулася з проханням відслужити молебень за Україну та воїнів нашої Держави до намісника Свято-Георгіївського чоловічого монастиря на Козацьких Могилах ігумена Софронія (Бордюка).

20 липня 2014 року, з благословення архієпископа Рівненського і Острозького Іларіона, ігумен Софроній (Бордюк) у співслужінні з протоієреєм Олегом Савчуком та ієромонахом Онуфрієм (Лядою) відслужили на подвір'ї Свято-Параскевського храму села Солонів молебень за Україну, під час якого було піднесено молитви за мир у нашій Державі, визволення України від нашествия чужинців та про Божу допомогу воїнам, які захищають нашу Країну від агресора. На молитву зібралися майже всі жителі Солонів. Цього ж дня відбувся і схід села, де люди одноголосно вирішили перейти під юрисдикцію Української Православної Церкви Київського Патріархату. Рішенням парафіяльних зборів було внесено зміни до статуту парафії, які визначили її належність вже до Рівненської єпархії УПЦ Київського Патріархату.

На підставі рішення парафіяльних зборів Свято-Параскевської громади с. Солонів про перехід в юрисдикцію УПЦ Київського Патріархату, а також на

їх прохання, архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон прийняв зазначену парафію до складу Рівненської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату та видав указ про призначення настоятелем Свято-Параскевської парафії с. Солонів ієромонаха Онуфрія (Ляди).

27 липня 2014 року новопризначений настоятель ієромонах Онуфрій у співслужінні благочинного Радивилівського благочиння протоієрея Ігоря Данилюка та клірика Свято-Георгіївського чоловічого монастиря протоієрея Олега Савчука вперше відслужили у Свято-Параскевському храмі с. Солонів літургію українською мовою.

На запрошення настоятеля і громади 4 серпня 2014 року у другій половині дня архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон відвідав Свято-Параскевський храм села Солонів, де очолив молебень за Україну. Під час молитви на очах людей блищали сльози радості за те, що вони приєдналися до Єдиної Української Помісної Православної Церкви Київського Патріархату та можуть тепер молитись за свою Країну рідною українською мовою.

Підкреслимо і наголошуємо, що ніякого захоплення храму в с. Солонів не було! Храм як належав, так і належить Свято-Параскевській громаді - не УПЦ Московського Патріархату чи УПЦ Київського Патріархату - а віруючим жителям села, які є його парафіянами. Відповідно до Конституції та Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», кожна релігійна громада має право вільно обирати своє підпорядкування тому чи іншому релігійному центру. У даному випадку громада законним чином вирішила вийти з підпорядкування Рівненської єпархії УПЦ Московського Патріархату та увійти в підпорядкування Рівненської єпархії УПЦ Київського Патріархату.

Рівненська єпархія Української Православної Церкви Київського Патріархату завжди відкрита до конструктивної співпраці. Ми хочемо, щоби всі непорозуміння між Церквами двох патріархатів вирішувалися шляхом діалогу, а не через міжконфесійне протистояння. Сподіваємося до налагодження спілкування між православними в Україні. І тоді, коли ми матимемо Єдину Українську Помісну Православну Церкву, таких непорозумінь не буде.

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ І ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

Lesia Kulbida - Dmytrow
June 22, 1955 - June 6, 2014

З невимовним болем у наших серцях повідомляємо, що в Канаді 6 червня 2014 року відійшла від нас Леся Кульбіда-Дмитрів. Народилася Леся в Англії 22 червня 1955 року. Виросла в США - Нью Йорк й тут здобула високу освіту, а згодом заснувала родину в Канаді.

В честь Лесі її батьки Анна і бл.п. Тихон Кульбіда складають пожертву на видання Бюлетня 100 доларів.

Також рідна тітка покійної Лесі - Марія Салівон жертвує 50 доларів.

Царство Тобі Небесне, дороженька наша Лесе.

Олександр Северин
(бюлетень УПЦ КП, США)

КОЛИ НАДІЯ Є БЕЗНАДІЙНОЮ

Не секрет, що в розпалюванні сепаратистських настроїв, окрім комуністів та регіоналів, помітну роль відіграли представники духовенства УПЦ. Її клірики не лише виступали з відповідними сепаратистськими проповідями, а й деякі з них брали безпосередню участь у бойових діях на боці проросійських сепаратистів. Сказати, що це були окремі непорозуміння, було б лукавством. Тим більше, що з боку керівництва УПЦ ми так і не почули чіткого засудження ні сепаратизму, ні тероризму. Деякі клірики цієї Церкви навіть сьогодні дозволяють собі демонструвати відверту підтримку терористів-сепаратистів. І це не обов'язково в Донбасі, який стікає кров'ю. Зовсім недавно в Київській області один зі священників УПЦ закликав молитися за «ополченців» Донбасу, а його собрат на Житомирщині відмовився відспівувати вбитого воїна АТО, мотивуючи це тим, що той воював проти «наших братів». Навіть на Волині при негласній підтримці духовенства УПЦ проводяться «антивоєнні акції», на яких закликають любити Росію. А які чутки поширюються серед «низових активістів» цієї Церкви! Одна з останніх таких чуток — це те, що Порошенко — масон. Хоча нинішній Президент України — вірний УПЦ.

Так, серед духовенства УПЦ є священники, які стоять на проукраїнських позиціях. Але вони не мають підтримки з боку керівництва своєї Церкви. Радше — навпаки. Принаймні останні місяці засвідчують, що керівництво УПЦ чітко демонструє у своїй діяльності антиукраїнські тенденції.

Так, відразу після падіння Януковича місцезблудителем Київської митропо-

лії, власне, предстоятелем УПЦ, став Онуфрій (Березовський), який був відомий своїми антиукраїнськими заявами щодо Голодомору. Щоправда, він не належав до «яструбів»-українофобів, як деякі ієрархи УПЦ. Тому було сподівання, що Онуфрій проводитиме помірковану політику, принаймні зберігатиме баланс між проукраїнськими силами, які останнім часом концентрувалися навколо покій-

ного предстоятеля Володимира (Сабодана), й силами проросійськими. Однак цього не сталося.

У принципі, можна ще зрозуміти «миротворчі» заяви владика Онуфрія, які йшли в унісон з подібними заявами московського Патріарха Кирила. Мовляв, треба досягти миру на Донбасі, порозумітися. Онуфрію аж ніяк не варто було сваритися зі своїм «шефом», Патріархом Кирилом. Бо останній має чимало важелів для впливу в УПЦ. Тому й Онуфрій демонстрував словесну підтримку московського церковного очільника.

Але якби справа обмежилася лише словесною підтримкою. 19 червня синод УПЦ під керівництвом Онуфрія здійснив своєрідний переворот. Зі своїх посад було усунуто діячів, яких можна вважати лідерами «українського лобі» в УПЦ. Це — митрополит Олександр (Дробинко), який очолював нагородний відділ і був особою, наближеною митрополита Володимира (Сабодана); Валентин Волинець, який керував юридичним відділом Київської митрополії й свого часу заблокував зміни в статуті УПЦ, котрі б дозволили посилити залежність цієї Церкви від Московського патріархату; архимандрит Віктор (Бедь), ректор Ужгородської богословської академії, відомий своїми проукраїнськими виступами.

Незадовго після цього «путчу» Онуфрій здійснив ще один показовий антиукраїнський крок — нагородив другим хрестом із прикрасами скандально відомого священника УПЦ Дмитра Сидора, якого 2012 року було засуджено за «русинський» сепаратизм. Отож Віктора (Бедя), який твердо захищав українство на Закарпатті, керівництво УПЦ переслідує; натомість Дмитра Сидора,

який розпалює тут проросійські сепаратистські настрої, нагороджує. У цих двох фактах як у краплі води відбилася реальна політика нинішнього керівництва УПЦ. А про недавній лист Онуфрія до Президента Порошенка, де він бідкається, що українська армія переслідує кліриків УПЦ на Донбасі, й говорити нема чого!

Безперечно, владика Онуфрій претендує на роль Київського митрополита. Не виключаю, що названі антиукраїнські діяння здійснюються ним, щоб сподобатися московським господарям. Але Онуфрій має серйозного конкурента, який, очевидно, встиг заручитися підтримкою цих господарів. Це — митрополит Антоній (Паканич), нинішній керуючий справами УПЦ. Нещодавно телеканал «1+1» оприлюднив таку інформацію: владика Антонія підтримує олігарх російського походження Вадим Новинський, який зробився дяконом УПЦ. І вже зараз купуються голоси архієреїв на підтримку Антонія.

Загалом владика Антоній вибрав непогану тактику. Він тримається в тіні. Не робить ні проукраїнських, ні проросійських заяв. Ніби дотримується нейтралітету. Достатньо відомі факти, що цей ієрарх мав чималу підтримку з боку Януковича. У планах останнього було поставити Антонія главою УПЦ. Чому колишній президент так довіряв Антонію? А можливо, й продовжує довіряти. І хтозна, чи не працюють зараз гроші Януковича на обрання Антонія?

Не беруся передбачати результати Архієрейського собору УПЦ, який відбудеться 13 серпня. Але якщо обрано буде Онуфрія чи Антонія, сподіватися, що ця Церква займе проукраїнську позицію, підтримає важку боротьбу українців з терористами-сепаратистами на Донеччині, а також зробить кроки до об'єднання православних церков в Україні, марна справа. Ця Церква й далі буде в сфері впливу Кремля та розбудовуватиме «Русській мір».

Можна, звісно, сподіватися на чудо. На те, що УПЦ очолить предстоятель хоча б з поміркованою проукраїнською позицією. Але чудес не буває. А якщо вони трапляються, то їх готують. І дуже серйозно.

Петро Кралюк
(булетень УПЦ КП, США)

Поминальні богослужіння на дев'ятий день від загибелі 298 пасажирів збитого терористами літака малайзійської авіакомпанії відбулися, зокрема, у Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві, у катедральному соборі Святого Юра у Львові, у катедральному соборі Непорочного зачаття Пресвятої Богородиці в Тернополі. Участь у моліннях взяли правлячі єпископи, духовенство, миряни, представники дипломатичних кіл та громадянського суспільства України. Раніше свої співчуття родинам загиблих і заклик до молитви за невинні жертви цього злочину скерували Глава УГКЦ Блаженніший Святослав та Правлячий єпископ єпархії Святого Володимира Великого для греко-католиків Франції, Швейцарії та країн Бенілюксу владика Борис (Гудзяк.)

На думку Секретаря Синоду Єпископів УГКЦ владика Богдана (Дзюраха), реакція українського суспільства на цю трагедію свідчить, що український народ, «попри великі власні страждання, не замикається в собі, але здатний виявляти найглибші людські і християнські почуття — співстраждання, співчуття та солідарність з потерпілими». Саме такого свідчення настійливо потребує нинішня Європа, щоб протиставити смертоносній хвилі насилля, яка загрожуює сьогодні не тільки Україні й цілому світові, силу добра і християнської любові - наголосив Секретар Синоду Єпископів УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

НЕОБХІДНА ЛЮСТРАЦІЯ!

Більшість в Раді досі не спромоглася створити Люстраційний комітет і не розглянула жоден з чотирьох варіантів закону про люстрацію. Діючий уряд навіть не написав законопроект, хоча такий Закон значиться першим в його програмі дій.

Громадські активісти, правники разом з реальними прихильниками люстрації в Раді написали спільний проект закону. Він називається «Про очищення влади». Документ передбачає перевірку кожного судді, прокурора, міліціонера, есбеушника та посадовця включно з керівниками Міноборони та Генштабу. Із оприлюдненням інформації про початок кожної перевірки так, щоб громадяни могли поділитися з комісіями важливими фактами про тих, кого перевірятимуть. Із творенням наглядових комісій, куди мають обов'язково включатися журналісти та громадські активісти. Із вимогою автоматично видати вовчий квиток усім, хто не зможе пояснити майно своєї родини; хто був помічений в підтримці зазіхань на нашу територіальну цілісність; хто сидів на керівних посадах під час розстрілу Майдану; хто в минулому був пов'язаний з КДБ; хто вийшов з керівних комітетів Компартій та комсомолу. Конче потрібна люстрація!

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний поштовий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з іншими компаніями і переконайтеся в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.misst.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.misst.us

mist **WEEDY**

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 14.08.2014 г. Формат 60X84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1,86.

Друк ФОП Кругляк І.С.
Свідоцтво ДП № 160-р від 16.05.2013
м. Нікополь, вул. Шевченка, 65/44